

Περισσότερες από 3.000.000 πωλήσεις

NELE NEUHAUS

ΜΙΑ ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τη μισούσαν όσο ζούσε, τη μισούν και νεκρή

Στους γονείς μου
Μπέρνβαρντ και Κάρολα Λέβενμπεργκ
και στον άντρα μου Χάραλντ

Ευχαριστώ.
Για όλα.

Κυριακή, 28 Αυγούστου 2005

Με τα μπράτσα στηριγμένα στον φράχτη του βοσκότοπου η Πία Κίρχοφ παρακολουθούσε ευχαριστημένη τα δύο άλογά της που, για να γεμίσουν την κοιλιά τους, διέσχιζαν το υγρό από τη δροσιά λιβάδι αναζητώντας μέρη όπου το χόρτο φαινόταν πιο φρέσκο.

Ο ήλιος που ανέτειλε έκανε τις δροσοσταλίδες να λαμπυρίζουν και το δέρμα των αλόγων να γυαλίζει. Η Πία κοίταγε χαμογελαστή τα δύο άλογα, το ένα πλάι στο άλλο και με σκυφτά κεφάλια, να διασχίζουν αργά το μεγάλο βοσκοτόπι με τα ψηλά δέντρα κι έβγαλε έναν στεναγμό ικανοποίησης. Κρίνοντας εκ των υστέρων, ο χωρισμός της από τον Χένινγκ μόνο καλά της είχε φέρει. Μετά από δεκαέξι χρόνια στην πόλη, σε κομψά και πολυτελή παλιά σπίτια του Βεστέντ και του Ζαξενχάουζεν της Φρανκφούρτης, μετά από δεκαέξι χρόνια που υποδυόταν τον ρόλο της συζύγου του δόκτορα Χένινγκ Κίρχοφ, είχε ανακαλύψει στα τριάντα οκτώ της τον πραγματικό εαυτό της. Χάρη σε κάποιες ευτυχείς συγκυρίες, είχε βρει αυτό το μικρό αγρόκτημα δίπλα στην εθνική οδό Α66 προς το Βισμπάντεν, όπου μπορούσε να ζει με τα δύο άλογά της. Δεν οδηγούσε πια BMW κάμπριο αλλά τζίπ. Στον ελεύθερο χρόνο της φρόντιζε να βελτιώνει το μικρό αγρόκτημα, να καθαρίζει τον στάβλο, να στοιβάζει σανό και άχυρο, να ανακαινίζει το σπίτι. Εδώ και έναν μήνα είχε επιστρέψει στην παλιά δουλειά της, στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών. Η αγορά του Κτήματος με τις σημύδες στο Ουντερλίντερμπαχ ήταν μια εύνοια της θεάς τύχης, όπως και

το ότι είχε βρει μια θέση στο K 11 της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών στο Χόφχαϊμ, το οποίο είχε συσταθεί πριν από μόλις δύο χρόνια. Στην πραγματικότητα, εκείνο το σαββατοκύριακο είχε υπηρεσία ο συνάδελφος Φρανκ Μπένκε, αλλά όταν της ζήτησε να τον αντικαταστήσει εκείνη δέχτηκε. Ήταν επτά παρά τέταρτο όταν η διεύθυνση της ανακοίνωσε ότι ένας αμπελουργός από το Χόφχαϊμ είχε βρει μισή ώρα νωρίτερα το πτώμα ενός άντρα στον αμπελώνα του. Η Πία άφησε γι' αργότερα το καθάρισμα του στάβλου, έβγαλε το παλιό τζιν και φόρεσε ένα πιο καθαρό, και κατηφόρισε με το αμάξι το χαλικόστρωτο δρομάκι του Κτήματος με τις σημύδες. Μια τελευταία ματιά στα δύο άλογα που είχαν χόρτο, νερό και αρκετή σκιά. Έπειτα επικεντρώθηκε στην πρώτη σοβαρή περίπτωση που αντιμετώπιζε στη νέα της δουλειά.

Το να μην ξεχάσει η Κόζιμα στο γραφείο της κάτι πολύ σημαντικό πριν την πτήση θα ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Έτσι ο Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν δεν ένωσε ιδιαίτερη έκπληξη όταν η γυναίκα του στις επτά και μισή το πρωί θυμήθηκε ξαφνικά τη φορτωτική για τον κινηματογραφικό εξοπλισμό, η οποία βρισκόταν ακόμα στο χρηματοκιβώτιο της εταιρείας της. Το αποχαιρετιστήριο πρόγευμα, που ήταν ήδη έτοιμο, ξεγράφηκε, και ο αποχαιρετισμός κόρης και σκυλιού έγινε βιαστικά και με την ψυχή στο στόμα.

«Πού είναι ο αδελφός σου;» ρώτησε η Κόζιμα τη δεκαεπτάχρονη κόρη της που καθισμένη στο κάτω σκαλί, με ανακατωμένα μαλλιά και θαμπό βλέμμα, χασμουριόταν αφού την είχαν ξυπνήσει απότομα από τον βαθύ, κυριακάτικο ύπνο της. Η ξαφνική αναχώρηση της μητέρας της για κάποια μακρινή χώρα και η απουσία της για μερικές εβδομάδες ήταν κάτι που είχε συνηθίσει από μικρή.

«Πιθανώς βρίσκεται κάπου σε κώμα», είπε η Ροζαλί ανασηκώνοντας τους ώμους. «Το τσουλί τού έδωσε πασαπόρτι, έτσι, γι' αλλαγή. Κι αυτό τον έκανε λιώμα.»

Η γρήγορη εναλλαγή των φιλενάδων του μεγαλύτερου αδελφού της, που η Ροζαλί είχε πια επίσης συνηθίσει, οι κατά τακτά διαστήματα χωρισμοί του μετά από παθιασμένες και εκνευριστικές περιόδους έρωτα διάρκειας τεσσάρων μέχρι έξι μηνών δεν προκαλούσαν πλέον κανένα ενδιαφέρον στο σπίτι των Μπόντενσταϊν.

«Πρέπει να φύγουμε, Κόζιμα», είπε ο Μπόντενσταϊν προβάλλοντας στην πόρτα. «Αν συμβεί το παραμικρό, το αεροπλάνο θα πετάξει για τη Νότια Αμερική χωρίς εσένα.»

«Πρόσεχε τον εαυτό σου, μικρή μου», είπε η Κόζιμα χαϊδεύοντας τρυφερά τα μαλλιά της κόρης της, «και πήγαινε σχολείο ακόμα κι αν δεν είμαι εγώ εδώ.»

«Φυσικά», είπε η Ροζαλί στρέφοντας με θεατρική απελπισία τα μάτια ψηλά και σηκώθηκε για το αποχαιρετιστήριο αγκάλιασμα. «Κι εσύ να προσέχεις. Εγώ θα τα καταφέρω μια χαρά εδώ.»

Μητέρα και κόρη αντάλλαξαν ένα κάπως βεβιασμένο χαμόγελο. Έμοιαζαν πολύ για να καταλαβαίνει πραγματικά η μια την άλλη.

Ήταν ένα στεγνό, λαμπερό πρωινό του όψιμου καλοκαιριού. Ο γαλάζιος ουρανός απλωνόταν ανέφελος πάνω από το Τάουνους, ο ήλιος διέλυε τα λεπτά πέπλα της πρωινής ομίχλης και υποσχόταν μια ζεστή μέρα.

«Ο Λόρεντς υποφέρει από έρωτα», είπε η Κόζιμα εύθυμα αλλά συμπνετικά. «Να και κάτι που δεν θα μπορούσα να φανταστώ ποτέ.»

Ο Μπόντενσταϊν έριξε μια ματιά στη σύζυγό του. Η Κόζιμα ήταν μια ξεχωριστή γυναίκα – καθαρά χαρακτηριστικά, γοη-

τευτικά πράσινα μάτια, κόκκινα μαλλιά που θύμιζαν πίνακες του Τισιανού. Διέθετε φλογερό ταμπεραμέντο, ευφυΐα και μια γενναιοδωρη, αν και συχνά κυνική, κοσμοθεωρία. Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια, η εικόνα της συνέχιζε να του προκαλεί ένα συναίσθημα βαθιάς ευτυχίας. Ίσως ο λόγος ήταν ότι εξαιτίας του επαγγέλματός της ζούσαν χωριστά για μεγάλα χρονικά διαστήματα, ίσως να είχε σχέση με τους σχεδόν διαμετρικά αντίθετους χαρακτήρες τους. Πάντως, παρά τα παιδιά και τα κουραστικά επαγγέλματά τους, είχαν καταφέρει κατά κάποιον τρόπο να διατηρήσουν την πολύτιμη σπιθα του έρωτα που συνήθως χάνεται σύντομα μέσα στην τριβή της καθημερινότητας.

«Αλήθεια, εγώ τη γνωρίζω την τελευταία φιλενάδα του;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν τη γυναίκα του.

«Πάντως, θα έπρεπε», απάντησε η Κόζιμα χαμογελώντας. «Η Μόνα ψηλή και σιωπηλή. Η Ρόζι ισχυρίζεται ότι είναι μουγκή. Ούτε κι εγώ όμως την άκουσα να λέει ποτέ έστω και μια κουβέντα.»

«Τουλάχιστον θα άνοιξε το στόμα της προκειμένου να του πει να χωρίσουν.»

«Ή θα του έστειλε μήνυμα στο κινητό», είπε η Κίρχοφ γελώντας ειρωνικά. «Έτσι το κάνουν τώρα.»

Το μυαλό του Μπόντενσταϊν ήταν αλλού. Όπως κάθε φορά που η Κόζιμα ετοιμαζόταν για μία από τις περιπετειώδεις κινηματογραφικές εξορμήσεις της, ο Μπόντενσταϊν ένιωθε μια απεγνωσμένη ανάγκη: δεν ήθελε να την αφήσει να φύγει. Ένιωθε σαν γυναίκα ναυτικού που συνοδεύει τον άντρα της στο λιμάνι και τον κοιτάζει ν' ανοίγει πανιά για ένα αβέβαιο μέλλον. Βγήκαν από το Φίσμπαχ και πήραν τον δρόμο για το Ρούπερτσχαϊν. Πριν μερικά χρόνια η Κόζιμα είχε βρει σ' αυτόν τον μικρό οικισμό του Τάουνους τη νέα έδρα για την εταιρεία κινηματογραφικών παραγωγών της, αφού η διατήρηση των γραφείων της στη Φρανκφούρτη είχε γίνει πλέον πολύ ασύμφορη

μετά την τρίτη αύξηση ενοικίου. Αντίθετα, τα ενοίκια ήταν προσιτά στο εντυπωσιακό και διατηρητέο σύμπλεγμα του πρώην σανατόριου. Πριν μερικά χρόνια, μια έξυπνη εταιρεία επενδύσεων είχε αγοράσει το απειλούμενο από βαθμιαία κατάρρευση τέρας και το είχε μετατρέψει σ' ένα κτιριακό συγκρότημα κύρους, που ονόμασε Μαγικό Βουνό, με ιδιόκτητες κατοικίες, καλλιτεχνικά ατελιέ, ιατρεία, γραφεία και ένα εστιατόριο. Ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Μπόντενσταϊν δεν είχε δυσκολευτεί να πάρει την απόφαση, πριν από δύο και κάτι χρόνια, να μετατεθεί οικειοθελώς από τη Φρανκφούρτη στην περιοχή Μάιν-Τάουνους και να γίνει διευθυντής του νεοσύστατου τμήματος K 11. Στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης της αστυνομίας της Έσσης, είχε δημιουργηθεί ένα ειδικό Τμήμα Αντιμετώπισης Εγκλημάτων Βίας στην Περιφερειακή Επιθεώρηση της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών του Χόφχαϊμ, και ο Μπόντενσταϊν δεν μετάνιωσε που επέστρεψε στην επαρχία μετά από είκοσι χρόνια στην πυρετική μεγαλούπολη. Βέβαια ως αρχιεπιθεωρητής στο Χόφχαϊμ δεν είχε λιγότερη δουλειά απ' ό,τι στη Φρανκφούρτη, αλλά οι συνθήκες εργασίας ήταν πολύ καλύτερες. Ο Μπόντενσταϊν έστριψε στον άδειο χώρο στάθμευσης του Μαγικού Βουνού.

«Μπορούμε να πάρουμε πρωινό στο αεροδρόμιο», πρότεινε ο Μπόντενσταϊν καθώς πάρκαρε την BMW. «Έχουμε πολλή ώρα μέχρι να περάσεις από τον έλεγχο.»

«Καλή ιδέα», είπε η Κόζιμα και βγήκε έξω χαμογελαστή, «επιστρέφω αμέσως».

Βγήκε και ο Μπόντενσταϊν, έγειρε στο φτερό του αυτοκινήτου του και απόλαυσε για μια στιγμή το εκπληκτικό τοπίο του Ρήνου και του Μάιν. Την ίδια στιγμή χτύπησε το κινητό του.

«Καλημέρα, αφεντικό», ήχησε στο αφτί του η φωνή της νέας συναδέλφου του, της Πία Κίρχοφ. «Λυπάμαι που ενοχλώ τόσο πρωί.»

«Παρακαλώ», απάντησε, «είμαι ήδη στο πόδι».

«Ευτυχώς, γιατί προέκυψε δουλειά», είπε η Πία Κίρχοφ. «Ένας αμπελουργός από το Χόφχαϊμ βρήκε σήμερα το πρωί το πτώμα ενός άντρα στο αμπέλι του. Βρίσκομαι ήδη στον τόπο του περιστατικού. Πρόκειται μάλλον γι' αυτοκτονία.»

«Τι με χρειάζεστε λοιπόν;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν.

«Ο νεκρός είναι γνωστός σας», είπε η Πία Κίρχοφ χαμηλώνοντας τη φωνή, «είναι ο εισαγγελέας εφετών Γιόαχιμ Χάρντενμπαχ».

«Τι;» Ο Μπόντενσταϊν τινάχτηκε ξαφνιασμένος, νιώθοντας άθελά του μια ανατριχίλα. «Είστε σίγουρη;»

Ο εισαγγελέας εφετών Γιόαχιμ Χάρντενμπαχ ήταν χωρίς αμφιβολία ο πιο διάσημος διώκτης του εγκλήματος στην εισαγγελία της Φρανκφούρτης, φοβερός, ανελέητος, δίχως χιούμορ και με μεγάλες πολιτικές φιλοδοξίες. Δεν ήταν μυστικό ότι αν οι χριστιανοδημοκράτες κέρδιζαν τις εκλογές τον Σεπτέμβριο, ο υπουργός δικαιοσύνης της Έσσης θα έπαιρνε μετάθεση στο Βερολίνο και ο Χάρντενμπαχ θα ήταν ο αντικαταστάτης του. Ο Μπόντενσταϊν τα έχασε. Γνώριζε τον Χάρντενμπαχ πάνω από είκοσι χρόνια· την εποχή που εργαζόταν στη Φρανκφούρτη είχε συχνές επαφές με αυτόν τον άντρα που όλοι θεωρούσαν υπερβολικά τυπικό και ανελέητο.

«Ναι, είμαι σίγουρη», είπε η Πία Κίρχοφ. «Αυτοπυροβολήθηκε στο στόμα με κυνηγητικό όπλο.»

Ο Μπόντενσταϊν είδε την Κόζιμα να έρχεται προς το μέρος του διασχίζοντας τον χώρο στάθμευσης με γρήγορα βήματα. Λυπόταν που έπρεπε να της ανακοινώσει τη ματαίωση του προγεύματος στο αεροδρόμιο.

«Σε μισή ώρα είμαι εκεί», είπε στη νέα του συνάδελφο. «Πού θα σας βρω;»

«Τι έγινε;» ρώτησε με περιέργεια η Κόζιμα. «Συνέβη κάτι;»

«Ναι», είπε ο Μπόντενσταϊν ανοίγοντάς της την πόρτα του συνοδηγού, «ο εισαγγελέας εφετών Χάρντενμπαχ αυτοκτόνησε. Το αποχαιρετιστήριο πρόγευμα δυστυχώς ματαιώνεται».

Στη διαδρομή για το Χόφχαϊμ ο Μπόντενσταϊν ήταν σιωπηλός. Αν και είχε βρεθεί αμέτρητες φορές σε τόπους εγκλημάτων, αν κι είχε δει κάθε είδους ακρωτηριασμένα πτώματα σε διάφορα στάδια αποσύνθεσης, κάθε φορά τον καταλάμβανε το ίδιο περίεργο συναίσθημα. Αναρωτήθηκε ξανά αν κάποια μέρα θα γινόταν αρκετά χοντρόπετσος ή μοιρολάτρης ώστε να μη νιώθει τίποτα πια όταν θα τον καλούσαν στον τόπο ανεύρεσης κάποιου πτώματος.

Η Πία Κίρχοφ μιλούσε με τον επικεφαλής της Σήμανσης όταν είδε το αφεντικό της να διασχίζει ανέκφραστος το αμπέλι, καλοντυμένος όπως πάντα από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Ριγέ πουκάμισο, γραβάτα, ανοιχτόχρωμο λινό κοστούμι. Την έτρωγε η περιέργεια να μάθει πώς θα ήταν να δουλεύει μαζί του σε κάποια υπόθεση. Μέχρι τώρα οι δυο τους δεν είχαν ανταλλάξει περισσότερες από δέκα φράσεις.

«Καλημέρα», του είπε, «λυπάμαι αν σας χαλώ την Κυριακή, αλλά σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερο να είστε εσείς ο επικεφαλής της έρευνας».

«Καλημέρα», ανταπέδωσε ο Μπόντενσταϊν, «καλά κάνετε. Είναι πράγματι ο Χάρντενμπαχ;»

Η Πία ήταν αρκετά ψηλή, ένα και εβδομήντα οκτώ, αλλά προκειμένου να κοιτάζει κατάματα το αφεντικό της έπρεπε να σηκώνει το κεφάλι.

«Ναι», έγνεψε, «δίχως καμιά αμφιβολία. Βέβαια δεν απέμεινε πολύ από το πρόσωπό του, αλλά είχε πάνω του πορτοφόλι.»

Ο Μπόντενσταϊν προχώρησε για να δει το φρικτά παραμορφωμένο από τα σκάγια πτώμα του εισαγγελέα εφετών, το οποίο είχαν σκεπάσει ήδη μ' ένα σεντόνι. Τεχνικοί της Σήμανσης εξέταζαν και φωτογράφιζαν εκατοστό προς εκατοστό τον τόπο ανεύρεσης του πτώματος.

«Είστε η κυρία Κίρχοφ;» ακούστηκε μια φωνή πίσω της και η Πία γύρισε να δει. Μπροστά της στεκόταν μια λεπτή κοκκινομάλλα και την κοίταζε περίεργα. Η Πία έγνεψε ναι.

«Κόζιμα Μπόντενσταϊν», συστήθηκε η γυναίκα χαμογελώντας και τείνοντάς της το χέρι. Η Πία το έσφιξε έκπληκτη.

«Χαίρομαι για τη γνωριμία», είπε κι αναρωτήθηκε τι δουλειά είχε η κυρία Μπόντενσταϊν τέτοια ώρα στον τόπο ανεύρεσης ενός πτώματος.

«Το ίδιο κι εγώ», απάντησε η Κόζιμα φον Μπόντενσταϊν. «Δυστυχώς πρέπει να ξαναφύγω αμέσως. Πηγαίναμε στο αεροδρόμιο όταν τηλεφωνήσατε. Τι λέτε, μπορώ να ρίξω κι εγώ μια κλεφτή ματιά στο πτώμα;»

Η Πία αναγκάστηκε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να μη μείνει να την κοιτάει με ορθάνοιχτο στόμα σαν χαζή δωδεκάχρονη. Προφανώς η γυναίκα του αφεντικού δεν ήταν διόλου το κομψό και λεπτεπίλεπτο πλάσμα που της είχαν περιγράψει. Η Κόζιμα φον Μπόντενσταϊν πρόσεξε την έκπληξή της κι από το χαμόγελό της φάνηκε ότι το διασκέδαζε.

«Έχω δει ήδη ένα σωρό πτώματα», δήλωσε. «Παλιότερα, όταν δούλευα στην τηλεόραση, ήταν στο πρόγραμμα σχεδόν καθημερινά. Ματωμένα μέλη διάσπαρτα στην εθνική οδό και σε χαντάκια δρόμων. Μια φορά μάλιστα βρήκα εγώ το κεφάλι κάποιου μοτοσυκλετιστή μετά από ένα ατύχημα ψηλά στο Φέλντμπεργκ».

Η Πία έμεινε άφωνη.

«Έτσι γνώρισα και τον άντρα μου», αποκάλυψε η Κόζιμα φον Μπόντενσταϊν, «για την ακρίβεια στα πόδια ενός αυτόχειρα που είχε κρεμαστεί στο γραφείο του. Είχα πάει εκεί με τον εικονολήπτη μου και ο άντρας μου μόλις είχε πιάσει δουλειά στην αστυνομία. Ήταν το πρώτο πτώμα του και έκανε εμετό. Κι εγώ του έδωσε ένα χαρτομάντιλο».

Η Πία συγκράτησε το χαμόγελό της επειδή είδε το αφεντικό να επιστρέφει.

«Λοιπόν;» ρώτησε η γυναίκα του. «Είναι πράγματι ο Χάρντενμπαχ;»

«Δυστυχώς ναι», απάντησε σκυθρωπός ο Μπόντενσταϊν. «Μπορείς να πας στο αεροδρόμιο με ταξί; Το πράγμα εδώ θα καθυστερήσει περισσότερο απ' ό,τι πίστευα.»

Η Πία απομακρύνθηκε διακριτικά για να μπορέσει το αφεντικό να αποχαιρετήσει τη γυναίκα του. Ο τόσο απρόσιτος και φαινομενικά τέλειος αρχιεπιθεωρητής φον Μπόντενσταϊν ήταν λοιπόν κι αυτός ένας άνθρωπος που είχε ξεράσει στη θέα του πρώτου πτώματός του. Αυτή η αδυναμία τον έκανε ξαφνικά πιο συμπαθητικό στα μάτια της.

Η χήρα του εισαγγελέα εφετών Χάρντενμπαχ δεν ήταν σε θέση να μιλήσει με τον Μπόντενσταϊν και την Πία όταν της ανακοίνωσαν –με τη μεγαλύτερη δυνατή ευαισθησία– τη φοβερή είδηση της αυτοκτονίας του άντρα της. Όμως δεν είχαν τον χρόνο να περιμένουν να ξεπεράσει το πρώτο σοκ, επειδή το κέντρο τους ειδοποίησε ότι, αυτή την υπέροχη αυγουστιάτικη Κυριακή, βρέθηκε κι άλλο πτώμα. Ο Μπόντενσταϊν εμπιστεύτηκε την κυρία Χάρντενμπαχ και τα κλαμένα παιδιά της σε μια γειτόνισσα κι έναν φίλο γιατρό, και ξεκίνησε με την Πία για το Τάουνους. Ένα νεαρό ζευγαράκι είχε βρει κάτω από τον πύργο του Άτσελμπεργκ, μεταξύ Ρούπερτσχαϊν και Έπενχαϊν, το πτώμα μιας γυναίκας. Καθ' οδόν, ο Μπόντενσταϊν τηλεφώνησε στον άμεσα προϊστάμενό του, τον επικεφαλής της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών Νίρχοφ, του ανέφερε τις απαραίτητες λεπτομέρειες για την υπόθεση Χάρντενμπαχ και τον παρακάλεσε να αναλάβει εκείνος τη συνέντευξη Τύπου στο Αρχηγείο της Αστυνομίας της Φρανκφούρτης που είχε οριστεί για τη μία.

«Μπορώ να πάω και μόνη μου στο Ρούπερτσχαϊν», πρότεινε η Πία όταν ο Μπόντενσταϊν τελείωσε τη συνομιλία, «η συνέντευξη Τύπου είναι ασφαλώς σημαντικότερη...»

«Όχι, όχι», τη διέκοψε βιαστικά ο Μπόντενσταϊν, «ο Νίρχοφ κι εγώ έχουμε συμφωνήσει για σαφή καταμερισμό των εργασιών σε περιπτώσεις όπως αυτή. Σε αντίθεση μ' εμένα, εκείνος αγαπά το φως των προβολέων και του αρέσουν κάτι τέτοια. Ιδίως όταν πρόκειται για έναν τόσο διάσημο... πελάτη».

«Πελάτη;»

Στο σφιγμένο πρόσωπο του Μπόντενσταϊν φάνηκε ένα υπαινικτικό χαμόγελο.

«Ακούγεται καλύτερα απ' ό,τι "πτώμα", δεν συμφωνείς;»

Μισή ώρα αργότερα, ο Μπόντενσταϊν και η Πία αντίκρισαν λίγο πριν την είσοδο του Έπενχαϊν ένα περιπολικό στην άκρη του δρόμου. Έπειτα από μια σύντομη διαδρομή μέσα στο δάσος έφτασαν στο ξέφωτο του πύργου, όπου βρίσκονταν άλλο ένα περιπολικό και μια Μερτσέντες κάμπριο. Ο Μπόντενσταϊν και η Πία βγήκαν έξω.

«Α, ο κύριος επιθεωρητής», χαιρέτησε ένας από τους ένστολους, ένας ψηλός άντρας με πιγούνι αλά Μίχαελ Σουμάχερ και πρόσωπο γεμάτο ουλές ακμής. «Δεν χρειάζοταν να κάνετε αυτή την πρωινή εκδρομή. Είναι αυτοκτονία».

«Γεια χαρά, Σένινγκ». Ο ζήλος αρκετών συναδέλφων να σπεύσουν να χαρακτηρίσουν κάποιον θάνατο αυτοκτονία ή ατύχημα ήταν εκ πείρας γνωστή στον Μπόντενσταϊν κι έτσι δεν έδωσε σημασία.

Στη σκιά των ψηλών δέντρων είχε δροσιά. Το χόρτο ήταν ακόμα υγρό από τη νυχτερινή πάχνη.

«Καλημέρα», είπε ο Μπόντενσταϊν στον ιατροδικαστή που ήταν γονατισμένος στο χορτάρι δίπλα στο πτώμα, και εκείνος

ανταπέδωσε τον χαιρετισμό με μια μικρή κίνηση του κεφαλιού. Η γυναίκα ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, το αριστερό χέρι βρισκόταν κάτω από το σώμα της και τα πόδια της ήταν λυγισμένα. Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά της απλώνονταν σαν βεντάλια γύρω από το χλομό πρόσωπο, τα μάτια ήταν διεσταλμένα, το βλέμμα ασάλευτο και θαμπό. Ο Μπόντενσταϊν σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε ψηλά τον πύργο. Ήταν μια ογκώδης ξύλινη κατασκευή που υψωνόταν στον χλομό γαλάζιο ουρανό πολύ πιο πάνω από τις κορυφές των δέντρων. Η Πία, με τα χέρια στη μέση, κοίταξε προσεκτικά τη νεκρή που κειτόταν μες στα ψηλά χόρτα.

«Αυτοκτονία;» ρώτησε αμφιβάλλοντας και κοίταξε τον ιατροδικαστή που είχε σκύψει πάλι πάνω από τη νεκρή. «Δεν ξέρω. Δεν έχει σακάκι ούτε τσάντα κι επιπλέον φορά δεκάποιντα τακούνια. Δεν είναι ό,τι καταλληλότερο για έναν περίπατο στο δάσος.»

«Είναι αυτοκτονία», επέμεινε ο Σένινγκ, «ξεκάθαρη περίπτωση».

«Δεν νομίζω», είπε η Πία. «Οι αυτόχειρες παίρνουν ενστικτωδώς φόρα για να πηδήξουν στο κενό κι έτσι προσγειώνονται σε αρκετή απόσταση. Αλλά αυτό εδώ το πτώμα βρίσκεται σχεδόν δίπλα στον πύργο. Δεν έχει πηδήξει.»

Ο Σένινγκ ύψωσε το ένα φρύδι, το υπεροπτικό χαμόγελό του μεταμορφώθηκε σε ενόχληση.

«Πώς έχουν τα πράγματα;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν τον ιατροδικαστή.

«Άσχημα», απάντησε εκείνος, «είναι νεκρή».

«Εντυπωσιακό», σχολίασε ψυχρά η Πία. «Αυτό είναι το μόνο πόρισμά σας;»

Ο ιατροδικαστής τής έριξε μια ενοχλημένη ματιά. Σηκώθηκε όρθιος, κι ο Μπόντενσταϊν διαπίστωσε ότι δεν έφτανε τη συνάδελφό του ούτε μέχρι το πιγούνι. Ένας νάνος που προφανώς προσπαθούσε να καλύψει την έλλειψη ύψους με ανάρμοστα αστεϊάκια.

«Πτώμα γυναικός γύρω στα είκοσι πέντε», είπε όταν κατάλαβε ότι το χιούμορ του δεν έβρισκε ανταπόκριση. «Τσακισμένος τράχηλος, διάφορα τραύματα που προκλήθηκαν λόγω της πτώσης από το ύψος των τριάντα μέτρων. Νεκρική ακαμψία. Αυτό σημαίνει ότι η γυναίκα είναι νεκρή τουλάχιστον δέκα ώρες, γιατί όπως λένε...»

«Πτωματικές υποστάσεις;» τον διέκοψε η Πία.

«Ακόμα υποχωρούν στην πίεση», είπε ο νάνος ξινισμένα. «Δεν είναι νεκρή περισσότερο από ένα εικοσιτετράωρο. Υπολογίζω ότι πέθανε χτες το βράδυ μεταξύ εικοστής και εικοστής τρίτης ώρας».

«Διακρίνετε ενδείξεις ξένης παρέμβασης;» επενέβη ο Μπόντενσταϊν.

«Όχι», είπε ο νάνος κουνώντας το κεφάλι, «δείχνει αυτοκτονία. Δεν συμβαίνει εξάλλου για πρώτη φορά. Κάθε τόσο πηδούν διάφοροι από τον πύργο».

Ο Σένινγκ το επιβεβαίωσε αυτάρεσκα κουνώντας το κεφάλι.

Ο Μπόντενσταϊν, με το βλέμμα στραμμένο στο πρόσωπο της νεκρής, προσπάθησε να φανταστεί πώς θα ήταν ζωντανή. Το δέρμα της ήταν φίνο σαν πορσελάνη, είχε έντονα ζυγωματικά και κομψή μύτη. Ακόμα και ο βίαιος θάνατος δεν είχε πειράξει την τέλεια συμμετρία του προσώπου της. Έσκυψε πολύ κοντά στο πτώμα. Είχε τρυπημένο αφαλό και πάνω από τον αφαλό ένα τατουάζ: ένα δελφίνι. Η Πία κάθισε στα γόνατα για να εξετάσει το παπούτσι στο αριστερό πόδι της γυναίκας.

«Μανόλο Μπλάνικ», διαπίστωσε, «είχε ακριβά γούστα».

Σηκώθηκε πάλι και επιθεώρησε τα χόρτα γύρω από το πτώμα.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν.

«Λείπει το δεύτερο παπούτσι.»

«Μπορούμε;» ρώτησε ένα από τα κοράκια του γραφείου κηδειών που είχε καλέσει ο αρχιψύλακας Σένινγκ.

«Όχι», είπε ο Μπόντενσταϊν και κοίταξε συλλογισμένος το πτώμα. «Πού είναι το παπούτσι;»

«Ποιο παπούτσι;» απάντησε ο Σένινγκ απότομα.

«Φορά μόνο ένα», παρατήρησε η Πία, «δεν μπορεί να κυκλοφορούσε μ' ένα παπούτσι, δεν νομίζετε; Και οι συνεργάτες σας δεν βρήκαν κάτι στον πύργο.»

«Αλήθεια, πώς ήρθε μέχρι εδώ;» πρόσθεσε ο Μπόντενσταϊν. «Πριν δέκα ώρες, δηλαδή στις δέκα, είχε ήδη σκοτεινιάσει. Υπάρχει εδώ γύρω κάποιο σταθμευμένο αμάξι με το οποίο να διέσχισε το δάσος;»

«Βεβαίως», απάντησε θριαμβευτικά ο Σένινγκ, επειδή αυτή η πληροφορία θα στήριζε τη θεωρία του περί αυτοκτονίας. «Στον χώρο στάθμευσης του Λαντγκράμπεν υπάρχει μια Πόρσε κάμπριο. Κλειδωμένη.»

Ο Μπόντενσταϊν κούνησε συλλογισμένα το κεφάλι και στράφηκε στους αστυνομικούς που περίμεναν. «Φύγετε αμέσως από τον χώρο ανεύρεσης του πτώματος. Σένινγκ, ελέγξτε τις πινακίδες της Πόρσε. Κυρία Κίρχοφ, καλέστε τη Σήμανση.»

Ο Σένινγκ δυσκολεύτηκε να κρύψει τον θυμό του. Η Πία έπιασε το κινητό της και κάλεσε την ομάδα της Σήμανσης, που μόλις είχε τελειώσει με το πτώμα του Χάρντενμπαχ.

«Στο πιστοποιητικό θανάτου γράφω ότι τα αίτια είναι ασαφή», είπε ο γιατρός στον Μπόντενσταϊν, «είμαστε εντάξει;»

«Αν το πιστεύετε, κάντε το», απάντησε σαρκαστικά, «ή μήπως νομίζετε ότι η γυναίκα πέθανε από φυσικά αίτια;»

Ο νάνος κοκκίνισε.

«Παραέχετε καθαλήσει το καλάμι», βρυχήθηκε.

«Δεν μου αρέσει να δουλεύω με ερασιτέχνες», αποκρίθηκε ο Μπόντενσταϊν απότομα και η Πία κατέβαλε προσπάθεια για να μην κάνει κάποιον μορφασμό. Η πρώτη της δουλειά στην επαρχία είχε και τη διασκεδαστική πλευρά της. Ο Μπόντενσταϊν έβγαλε δύο ζευγάρια λαστιχένια γάντια από την τσέπη του σακακιού κι έδωσε το ένα στη συνάδελφό του. Γο-

νάτισαν δίπλα στο πτώμα κι άρχισαν να ψάχνουν προσεκτικά τις τσέπες του τζιν παντελονιού. Από την πίσω τσέπη η Πία έβγαλε μια δέσμη χαρτονομίσματα και μερικά χαρτιά. Έδωσε τα λεφτά στο αφεντικό της και ξεδίπλωσε προσεκτικά τα χαρτάκια.

«Μια απόδειξη βενζινάδικου», ανακοίνωσε σηκώνοντας το κεφάλι. «Χτες, στις τέσσερις και είκοσι πέντε το απόγευμα, ζούσε ακόμα. Έβαλε βενζίνη σε βενζινάδικο της Αράλ στην εθνική Α66 προς Βισμπάντεν. Επιπλέον, αγόρασε τρία πακέτα τσιγάρα, παγωτό και Ρεντ Μπουλ.»

«Τουλάχιστον έχουμε κάποιο στοιχείο», είπε ο Μπόντενσταϊν και σηκώθηκε για να μετρήσει τα χαρτονομίσματα.

«Πέντε χιλιάδες ευρώ», είπε απορημένα, «δεν είναι και λίγα!»

«Εδώ έχουμε επίσης μια απόδειξη παράδοσης σε καθαριστήριο του Μπαντ Ζόντεν με ημερομηνία 23 Αυγούστου», είπε η Πία, και βάζοντας το χέρι στην μπροστινή τσέπη του παντελονιού πρόσθεσε: «επίσης ένα κλειδί».

Έδωσε το κλειδί με το σήμα της Πόρσε στο αφεντικό της.

«Πιστεύω όλο και λιγότερο στη θεωρία της αυτοκτονίας», είπε ο Μπόντενσταϊν. «Κάποιος που με πέντε χιλιάδες ευρώ στην τσέπη φουλάρει βενζίνη, αγοράζει τρία πακέτα τσιγάρα και δίνει ρούχα στο καθαριστήριο, δεν σκοπεύει να αυτοκτονήσει.»

«Το όχημα με πινακίδες κυκλοφορίας MTK-IK 182», ανακοίνωσε εκείνη τη στιγμή ο Σένινγκ, «ανήκει σε κάποια Ίζαμπελ Κέρστνερ. Μένει στο Κέλκχαϊμ, στην οδό Φέλντμπεργκστράσε 128».

«Αυτή είναι», είπε ο Μπόντενσταϊν. «Είχε ένα κλειδί της Πόρσε στην τσέπη του παντελονιού της».

«Τα βλέπετε;» άρχισε ο Σένινγκ, αλλά ο Μπόντενσταϊν δεν τον άφησε να συνεχίσει.

«Πάμε αμέσως εκεί», είπε. «Επιπλέον θα τηλεφωνήσω στον εισαγγελέα υπηρεσίας. Πρέπει να γίνει οπωσδήποτε νεκροψία.»

Η αυτοκτονία του Χάρντενμπαχ ήταν πρώτη είδηση σε όλους τους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Στη συνέντευξη Τύπου, ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών Νίρχοφ είχε ανακοινώσει απλώς ότι, κατά την παρούσα φάση των ερευνών, η υπόθεση Χάρντενμπαχ αντιμετωπιζόταν ως αυτοκτονία· ωστόσο, όπως περίμενε ο Μπόντενσταϊν, τα ΜΜΕ είχαν αρχίσει αμέσως να πλάθουν τα πιο ευφάνταστα σενάρια.

Το σπίτι στη Φέλντμπεργκστράσε 128 του Κέλκχαϊμ ήταν ένα λιτό σπίτι της δεκαετίας του '50, στο οποίο είχαν προσπαθήσει να δώσουν μια προσωπική νότα προσθέτοντας έναν κλειστό γυάλινο εξώστη και μια σέρα. Στο στέγαστρο για το αυτοκίνητο υπήρχαν μόνο ένα αγωνιστικό ποδήλατο και δύο σκουπιδοτενεκέδες. Ο κήπος στο μπροστινό μέρος του σπιτιού, που περιστοιχιζόταν από ακλάδευτες τούγιες, έδειχνε απεριποίητος. Το γρασίδι είχε να κουρευτεί πολύ καιρό και στα παρτέρια τα ζιζάνια κυριαρχούσαν ανεμπόδιστα. Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού υπήρχε ένα παιδικό ποδήλατο και αρκετά ζευγάρια παπούτσια. Ο Μπόντενσταϊν και η Πία βγήκαν από το αυτοκίνητο και κοντοστάθηκαν στην ξύλινη είσοδο με την ξεφλουδισμένη λευκή μπογιά. «Δρ. Μίχαελ Κέρστνερ» έγραφε μια μικρή μπρούντζινη πινακίδα δίπλα στο κουδούνι. Ο Μπόντενσταϊν έβγαλε την αλληλογραφία από το ταχυδρομικό κουτί, μια στοίβα γράμματα και την τοπική εφημερίδα – σημάδι ότι τουλάχιστον την προηγούμενη κανείς δεν είχε βγει από το σπίτι για να τα πάρει. Για δεύτερη φορά εκείνο το ηλιόλουστο κυριακάτικο πρωί ο Μπόντενσταϊν είχε το άχαρο καθήκον να ανακοινώσει ένα φρι-

κτό νέο και να αναστατώσει χωρίς καμία προειδοποίηση τη ζωή κάποιων ανυποψίαστων ανθρώπων.

«Ας τελειώνουμε», είπε χτυπώντας αποφασιστικά το κουδούνι. Καμιά κίνηση μέσα στο σπίτι, ούτε μετά το δεύτερο και το τρίτο κουδούνισμα.

«Μη βαράτε άδικα», είπε σε τοπική διάλεκτο μια φωνή κλοντάς τους να γυρίσουν, «δεν είναι εδώ κανείς από τους δύο».

Πίσω απ' τους θάμνους του γειτονικού, άψογα φροντισμένου κήπου, πρόβαλε το πρόσωπο μια ηλικιωμένης γυναίκας με αραιά γκρίζα μαλλιά, ρυτιδιασμένο πρόσωπο μάγισσας και μάτια γεμάτα περιέργεια αλλά και καχυποψία. Χώθηκε σε κάποιο κενό των θάμνων και βλέποντας τα ζιζάνια και τον αφρόντιστο κήπο κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι.

«Δεν είναι ποτέ στο σπίτι οι Κέρστνερ», είπε με φλύαρη διάθεση. «Βλέπετε ο γιατρός φεύγει χαράματα και συχνά επιστρέφει περασμένα μεσάνυχτα. Ο άντρας μου, ο Καρλχάιντς, το 'πε με την πρώτη, γυναίκες σαν κι αυτή δεν αντέχουν για πολύ κάτι τέτοιο. Πράγμα που έγινε, έτσι; Από τότε που εκείνη έφυγε με την κόρη, ο γιατρός δεν είναι πια ποτέ στο σπίτι. Φαίνεται κι από το χάλι του κήπου. Είναι ντροπή!»

«Και από πότε λείπει η κυρία Κέρστνερ;» ρώτησε η Πία χρησιμοποιώντας άνετα τη διάλεκτο της Έσσης. Μια σύσπαση στο πρόσωπο του Μπόντενσταϊν έδειξε ότι κατέβαλε προσπάθεια για να μη χαμογελάσει.

«Αυτό δεν μπορώ να το πω με ακρίβεια.» Η γριά έσκυψε για να ξεριζώσει μια αγριάδα δίπλα στα πόδια της. «Αυτή έλειπε συχνά για μέρες από το σπίτι. Ο γιατρός φρόντιζε το παιδί περισσότερο απ' αυτήν.»

Ήταν σαφές ποιον συμπαθούσε η γειτόνισσα.

«Όταν δεν ήταν με το άλογό της ή πάνω στη σέλα, liaζόταν γυμνή στο μπαλκόνι.» Ξεφύσησε περιφρονητικά. «Κι ο καημένος ο άντρας της έπρεπε να δουλεύει σαν σκλάβος μέρα νύχτα.»

«Ξέρετε πού θα μπορούσαμε να βρούμε τώρα τον κύριο Κέρσντερ;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν ευγενικά.

«Στην κλινική του. Εκεί 'ναι πάντα. Είναι τόσο εργατικός, τόσο καλός ο γιατρός», είπε η γειτόνισσα έτοιμη για νέα λογοδιάρροια, αλλά ο Μπόντενσταϊν της έκοψε τη φόρα.

«Στην κλινική;» ρώτησε έκπληκτος.

«Ναι, στην κλινική για τ' άλογα. Ψηλά στο Ρουπς. Είναι κτηνίατρος.» Μόνο τότε η γυναίκα φάνηκε ν' αναρωτιέται ποιος άραγε να ήταν αυτός ο άντρας κι αυτή η γυναίκα που πρωί πρωί Κυριακάτικα ζητούσαν πληροφορίες για τον γείτονα, αλλά ο Μπόντενσταϊν και η συνάδελφός του κατευθύνονταν ήδη προς το αυτοκίνητο.

«Τι τον θέλετε;» πρόλαβε να ρωτήσει η γειτόνισσα, αλλά δεν πήρε πια καμιά απάντηση.

Ο Μπόντενσταϊν διέσχισε το Φίσμπαχ για τρίτη φορά μέσα σ' ένα πρωί για να πάει στο Ρούπερτσχαϊν. Σκεφτόταν την Κόζιμα. Ένωθε πάλι το γνώριμο συναίσθημα της εγκατάλειψης, αλλά και την επιθυμία να χάσει εκείνη σύντομα την όρεξη γι' αυτές τις εξαντλητικές περιπέτειες. Θα προτιμούσε βέβαια να καταπιεί τη γλώσσα του παρά να την παρακαλέσει να παρατήρει τις κινηματογραφικές εξερευνήσεις της, επειδή ήξερε καλά ότι αγαπούσε τη δουλειά της, μια δουλειά που της χάριζε ικανοποίηση. Ωστόσο του φαινόταν όλο και πιο δύσκολο να μένει ολόκληρες εβδομάδες μόνος.

«Θα έπρεπε να είχαμε ζητήσει τη διεύθυνση της κτηνιατρικής κλινικής, για να μη χρειαστεί τώρα να ρωτάμε το έναν ή τον άλλο», είπε η Πία διακόπτοντας απότομα τις σκέψεις του.

«Ξέρω πού είναι», διευκρίνισε ο Μπόντενσταϊν.

«Μπα;» Η Πία κοίταξε έκπληκτη το αφεντικό της.

«Μεγάλωσα εδώ γύρω», της εξήγησε, «στο κτήμα Μπόντενσταϊν. Ίσως σας είναι γνωστό. Βρίσκεται μεταξύ Φίσιμπαχ και Κέλκχαϊμ.»

«Και βέβαια μου είναι γνωστό», επιβεβαίωσε η Πία που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε συνδέσει το ιστορικό κτήμα με το όνομα του αφεντικού της.

«Είχαμε πάντοτε άλογα στο κτήμα μας», συνέχισε ο Μπόντενσταϊν, «και ο δόκτωρ Χάνσεν από το Ρούπερτσχαϊν ήταν τότε ο μόνος κτηνίατρος στην περιοχή. Πριν μερικά χρόνια έπαθε ένα θανατηφόρο ατύχημα κι από τότε την κλινική διευθύνει η κόρη του, Ίνκα.»

Η Πία κοίταξε με περιέργεια το αφεντικό της. «Στοιχηματίζω ότι παλιά βγαίνατε με το άλογο για κυνήγι αλεπούς.»

«Πώς σας ήρθε κάτι τέτοιο;»

Η Πία ανασήκωσε τους ώμους. «Στους κύκλους σας δεν είναι που βγαίνουν με τ' άλογα για κυνήγι;»

«Σε ποιους κύκλους;»

«Η κόμισσα Τάδε καλεί τον δούκα Δείνα στο κυνήγι της αλεπούς.»

«Για τον Θεό, κυρία Κίρχοφ, τι ανοησίες είναι αυτές;» Ο Μπόντενσταϊν κούνησε το κεφάλι, αλλά η φωνή του είχε μια εύθυμη χροιά. «Τι παλιομοδίτικα στερεότυπα είναι αυτά;»

Έκοψε ταχύτητα και, αμέσως μετά την είσοδο στο Ρούπερτσχαϊν, έστριψε δεξιά.

«Δεν θα περίμενα να βρω κλινική αλόγων σ' αυτό το χωριό», παραδέχτηκε η Πία.

«Γιατί όχι;» ρώτησε ο Μπόντενσταϊν. «Στην περιοχή υπάρχουν αρκετά άλογα και προπάντων αρκετοί εύποροι ιδιοκτήτες αλόγων. Παρεμπιπτόντως, οι ιππικές εγκαταστάσεις πίσω από το δάσος ανήκουν στον Ίνγκβαρ Ρούλαντ.»

«Στον Ίνγκβαρ Ρούλαντ;» Η Πία εντυπωσιάστηκε. «Στον διάσημο ιππέα υπερπήδησης εμποδίων; Τι μου λέτε!»

Στον χώρο στάθμευσης της κλινικής υπήρχε εκείνο το κυριακάτικο καλοκαιρινό πρωί μόνο ένα όχημα μεταφοράς αλόγων με κατεβασμένη τη ράμπα φόρτωσης. Η μεγάλη πράσινη πύλη ήταν διάπλατα ανοιχτή, αλλά στην αυλή δεν υπήρχε κανένας. Προχωρώντας η Πία διάβασε σε μια ορειχάλκινη επιγραφή «Ειδική Κλινική Αλόγων. Κτηνίατροι Ίνκα Χάνσεν, Μίχαελ Κέρστνερ, Γκέοργκ Ρίτεντορφ».

Μπήκαν σε μια μεγάλη αυλή όπου δέσποζε μια τεράστια καστανιά. Αριστερά και δεξιά υπήρχαν ατομικοί στάβλοι αλόγων με πράσινες πόρτες που το πάνω μισό τους ήταν ανοιχτό. Ο Μπόντενσταϊν ένοιωσε μεμιάς να επιστρέφει στο παρελθόν. Πρέπει να είχαν περάσει περίπου είκοσι πέντε χρόνια από την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ· θυμήθηκε μάλιστα ξαφνικά και το άλογο που είχε μεταφέρει στην κλινική του κτηνιάτρου Χάνσεν. Αλλά μόνο η αυλή παρέμενε ίδια, όλα τα άλλα είχαν αλλάξει εντελώς. Δίπλα στον παλιό στάβλο, όπου παλιότερα υπήρχε ο μεγάλος αχυρώνας, στεκόταν τώρα ένα σύγχρονο, λειτουργικό ισόγειο κτίριο. Οι πινακίδες μαρτυρούσαν ότι εκεί στεγαζόταν η υποδοχή, το χειρουργείο, το εργαστήριο, το ακτινολογικό και οι χώροι εξέτασης. Εκείνη τη στιγμή βγήκε από ένα κελί αλόγου μια κοντόχοντρη γυναίκα με φακίδες, πυρρόξανθη κοτίδα και φάτσα μπουλντόγκ, και στήθηκε μπροστά τους.

«Δεν δεχόμαστε σήμερα κόσμο», γάβγισε.

«Καλημέρα», είπε ο Μπόντενσταϊν χώνοντάς της στη μούρη το αστυνομικό σήμα του, «λέγομαι Μπόντενσταϊν, Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών του Χόφχαϊμ. Από εδώ η συνάδελφός μου κυρία Κίρχοφ. Θα θέλαμε να μιλήσουμε στον δόκτορα Κέρστνερ».

«Εγκληματολογικών Ερευνών;» Η γυναίκα εξέτασε αυστηρά τον Μπόντενσταϊν και την Πία. «Αυτή τη στιγμή ο γιατρός βρίσκεται στο χειρουργείο. Έκτακτο περιστατικό. Μπορεί ν' αργήσει.»

Ένα κυριακάτικο πρωί του Αυγούστου, ένας αμπελουργός βρίσκει στο κτήμα του ένα πτώμα. Είναι σαφές ότι πρόκειται για αυτοκτονία: ο Εισαγγελέας Εφετών και υποψήφιος Υπουργός Δικαιοσύνης δόκτωρ Πόαχιμ Χάρντενμπαχ έχει αυτοπυροβοληθεί στο στόμα με την κυνηγητική του καραμπίνα.

Ωστόσο, μέσα σε λιγότερο από μία ώρα, ο επιθεωρητής Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν και η συνάδελφός του Πία Κίρχοφ καλούνται να δουν και ένα δεύτερο πτώμα. Κάτω από έναν πύργο, γνωστό για την πανοραμική του θέα, έχει βρεθεί νεκρή μια νεαρή γυναίκα. Πολύ σύντομα, αυτό που με πρώτη ματιά φαίνεται σαν αυτοκτονία αποδεικνύεται στην πραγματικότητα ένας ψυχρά προσχεδιασμένος φόνος. Οι έρευνες οδηγούν τους δύο αστυνομικούς στον αριστοκρατικό ιππικό όμιλο του Κτήματος Βάλντχοφ όπου μαθαίνουν ότι, όσο ζούσε, η Ίζαμπελ, η ωραία σύζυγος του κτηνιάτρου Κέρστνερ, ήταν κάθε άλλο παρά αγαπητή. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες όλων, απατούσε τον άντρα της και δεν ήταν παρά ένα εγωιστικό και δολοπλόκο τέρας. Η λίστα των υπόπτων μοιάζει ατελείωτη... Όταν όμως αποκαλύπτεται ότι η Ίζαμπελ γνώριζε και τον νεκρό Εισαγγελέα Εφετών –και πολύ καλά μάλιστα, όπως αποδεικνύει ένα σκανδαλιστικό βίντεο– η υπόθεση αποκτά νέα διάσταση...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-571-1

9 789604 615711